

Kinszki Judit

Ez én vagyok. A képet 2005-ben készítették rólam, itt a lakásomban.

A mai napig sem tudok semmit a zsidó vallásból. Anyukám sem tudott héberül olvasni, csak az imákat néha hallottam, de nem nagyon tudom. Zsinagógában csak úgy voltam, hogy hangversenyen. Nekem nem jutott eszembe, hogy mint templomba bemenjek, de ha kaptam tiszteletjegyet, akkor elmentem. Mikor voltunk Prágában, bementem a régi zsinagógába, de múzeumként. Nem nagyon használtunk otthon zsidó kifejezéseket. Nálunk Babits volt az isten, az első vers, amit kívülről megtanultam, az Babitsnak az "Édes az otthon" című verse. És amit először hallottam zenét, az Bartók feldolgozású népdalok voltak: apukám ezeket szerette. Tehát zsidó dallam - én ezt felnőtt koromban hallottam. Apukámnak, ha belegondolok, nem hiszem, hogy bármi konkrét istenhite lett volna. És én ezt magamban is érzem, el tudok gyönyörködni egy virágban, egy kavicsban. Például abban hiszek, hogy addig él valaki, míg valaki szeretettel gondol rá, tehát addig nem érzem halottnak.

Van néhány étel, amit, azt hiszem, igen tradicionálisan csinál az anyám is. Azt is gondolom, hogy azért nálunk csak valamennyire kóser háztartás volt. Anyám a háború után is rettentően figyelt néhány dologra, mit mivel igen vagy nem lehet együtt vagy egy lábasban főzni [lásd: étkezési

törvények]. Volt egy babfőzelék, amit gyűlöltem, szép nagy babok és fahéj volt benne. Annyira utáltam, mert olyan jó lett volna, ha jó hagymás, fokhagymás lett volna, de nem, ilyen édeskés volt. És amikor a férjem egyszer vett nekem egy zsidó szakácskönyvet, azt mondta, hogy miért nősültem be én a nemzetközi társaságba? Sólet, imádta ezeket a kajákat, és vett egy zsidó szakácskönyvet, abból tanultam meg egy csomót.